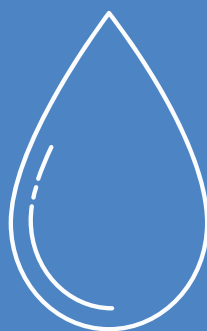

FILMSCRIPTS

WAT IS HET MOOISTE CADEAU
DAT GOD JE KAN GEVEN?

Te gebruiken bij voorbereiding eigen presentaties

INLEIDING

7 miljard mensen... allemaal op zoek naar hetzelfde.
En het is zo moeilijk te vinden.
Ik ben er mijn hele leven naar op zoek, in elke plaats waar ik heb gewoond,
in elk gezicht dat ik heb liefgehad.
We zijn er allemaal naar op zoek.
We hopen het te vinden.
Dat ene, als je het had... zou dat alles goed maken.
Had ik het maar... die persoon...
Had ik maar...
Het enige waarover je droomt is het in bezit krijgen van dat ene.
Je hebt er nachtmerries van, om dat ene kwijt te raken.
Zou dat je het gevoel geven dat het leven niet meer de moeite waard was?
Is daar ons geluk te vinden?
In onze relaties, in ons geld, in de dingen die we bezitten?
Wat is het mooiste cadeau dat God je zou kunnen geven?

AFLEVERING 1

DE GOEDE GOD

De mens is de glorie en de vuilnis van het universum.
Dat was wat de Franse wetenschapper Blaise Pascal zei.
De glorie is gemakkelijk te zien.
We vertellen grappen, schrijven gedichten, bereiken doelen, maken muziek,
maken baby's, bouwen wolkenkrabbers, genezen ziekten.
Maar de vuilnis is ook gemakkelijk te zien.
We breken beloftes en vertellen leugens.
We moorden, buiten uit, bedriegen en misbruiken elkaar.
Met dezelfde handen creëren we wonderen EN veroorzaken we onvoorstelbare pijn.
Het is alsof er een cocktail van glorie en vuilnis samen vermengd is in ieder van ons.
Dus de vraag hier is: waarom zijn we zo?

Het eerste boek van de Bijbel, Genesis, helpt ons zowel de glorie als de vuilnis te begrijpen.
Eerst de glorie.
We zijn glorievol want we zijn door een glorievolle God gemaakt.
Het woord 'goed' is zeven keer gebruikt in Genesis hoofdstuk 1.
Het wordt gebruikt om alles te beschrijven wat de Maker maakt met inbegrip van jou en mij.
Deze God, en de wereld die Hij creëert is overweldigend goed.
Aan het einde van het hoofdstuk staat: 'En God zag al wat Hij gemaakt had en zie, het was zeer goed.'
Een God die het aan vrijgevigheid, of vriendelijkheid, of creativiteit, of schoonheid ontbrak, kon nooit zoiets creëren als het perfecte universum zoals we hier zien in Genesis hoofdstuk 1.
God scheidt en onderhoudt het leven.
Hij heeft de eerste mensen verantwoordelijk gemaakt voor de rest van de schepping,
Hij zei: 'Wees vruchtbaar, word talrijk.'
God schenkt hun de wereld.
Dat is iets geweldigs.
Hij geeft hun de wereld!
Maar het woord 'goed' wordt ook gebruikt in de Bijbel als men iets of iemand mooi vindt.
Dus als God naar de hele schepping kijkt - en vooral naar de mensen die Hij heeft gemaakt - zegt Hij dat het 'zeer goed' is.
Hij zegt dat Hij ze liefelijk, boeiend, mooi vindt.

Het is niet overdreven om te zeggen dat de relatie tussen God en de mensheid begint met liefde op het eerste gezicht.
God houdt van Zijn schepping en hier in het begin kijkt Hij ernaar - en naar degenen Hij heeft gemaakt.
En Hij zegt: 'Je bent vol glorie.
Ik verheug me in jou.'
Één God, maar in drie verschillende 'personen.'
Als je de Bijbel leest zijn deze drie personen omschreven als Vader, Zoon en Geest.
En zij verhouden zich tot elkaar in een perfecte, blijde liefde.
Dit is wat het betekent als de Bijbel zegt: God is liefde.
Het is niet alleen maar wat God DOET.
Het is iets wat God IS.
Voordat er ook maar iets bestond, had Hij lief.
En het werkelijk meest verbazende is dat Hij het voor Zichzelf had kunnen houden, deze volmaakte liefde en het geluk.
In tegenstelling tot jou en mij, in tegenstelling tot andere goden had Hij niets of niemand nodig om te kunnen liefhebben en bemind te worden.
Hij had dat in Zichzelf.
Hij hoefde niet iets te scheppen.
Maar Hij deed het toch.
Want Hij wil de perfecte liefde en het geluk delen dat Hij in Zichzelf heeft.
Hij wil anderen erbij betrekken.
Hij wil dat wij het ook hebben.
Dat is iets geweldig.
En het is de reden waarom Hij ons 'naar Zijn beeld' maakt.
Je ziet dat de uitdrukking in Genesis 1, gemaakt naar Zijn beeld, betekent dat we in staat zijn om Hem te kennen, Hem lief te hebben en van Hem te genieten.
Denk maar aan het mooiste cadeau dat je ooit ontvangen hebt.
Hoe mooi dat cadeau ook was, hopelijk besef je dat het niet zo geweldig was als de persoon die het aan je gaf.
Zo kunnen we ook denken dat het grootste geschenk in ons leven onze familie is, of seks, of sport, of schoonheid, of vriendschap, of gezondheid, of een prestatie.
Maar al zijn deze gaven nóg zo mooi, ze kunnen nooit zo geweldig zijn als de Gever van die gaven, of de Maker ervan.
Dat is waarom het allergrootste plezier in het leven niet het genieten van de gaven van God is, hoe geweldig ze ook zijn.
Het grootste plezier dat het universum te bieden heeft, is het genieten van de Gever van die gaven, God Zelf.
Wat ik bedoel met genieten van God, is het genieten van Zijn aanwezigheid, Zijn persoonlijkheid, Zijn volmaaktheid.
Hem proeven, Hem koesteren, opgaan in Hem, gewoon genieten van wie Hij is op de manier waarop je zou kunnen genieten van het leren kennen van de allerbeste vriend die je hebt.
Behalve natuurlijk, dat het plezier van het genieten van God Zelf oneindig veel groter is dan dat, oneindig veel groter.
Oké, misschien klinkt jou dit net zo vreemd in de oren als mij.

Dit alles wist ik zeker nog niet toen ik nog een jonge man was.
De God van wie ik dacht dat de mensen spraken, verveelde me zo, dat als ik af en toe naar de kerk ging, ik de tijd doodde met bakstenen tellen in de muur.
Toch is dit de realiteit die ons wordt voorgesteld in de Bijbel: Jouw doel in het leven als menselijk wezen naar Gods evenbeeld gemaakt, is in Zijn volmaakte geluk te delen.
Er is geen geluk op aarde dat er op lijkt.
Het grootste geschenk dat God je kan geven is Zichzelf.
Gemaakt naar Gods beeld betekent ook dat we gemaakt werden om letterlijk een afbeelding van Hem te zijn, om Hem te weerspiegelen.
Niet ver van waar ik woon, staat een gebouw dat het Banqueting Huis wordt genoemd.
Het werd gebouwd in de 17e eeuw en als je naar binnen gaat zie je deze prachtige plafondschildering.
En de aardige mensen in het Banqueting Huis beseften dat het een probleem geeft om omhoog te kijken naar deze mooie plafondschildering, het levert je onvermijdelijk nekpijn op.
Je kijkt naar de schildering en na een tijdje begint het echt zeer te doen.
Dus wat ze hebben gedaan om je op een prettige manier te laten genieten van de schildering?
Ze hebben spiegels boven op rolwagentjes gezet.
Je duwt het wagentje voort, kijkt in de spiegel boven op het rolwagentje en dat stelt je in staat om naar hartenlust van deze prachtige schildering te genieten.
Zo werden jij en ik gemaakt als spiegels om Gods goedheid te eerspiegelen, Zijn schoonheid, zodat de hele wereld het kan zien en in dat geluk ook kan meedelen.
En het mooie is, omdat Hij een vreugdevolle God is, weerspiegelen we Hem het best als we het meest van Hem genieten.
Dus God wil dat we van Hem genieten!
Dit was zo'n openbaring voor mij toen ik het te pakken kreeg van de Bijbel.
Ik had altijd aangenomen dat God mij onbegrijpelijke gezangen liet zingen in gebouwen waar ik niets aan vond en in onuitstaanbare kleren.
Maar God wil dat wij gelukkig zijn in Hem zodat we zullen weerspiegelen naar de wereld dat Hij de grootste vreugde in ons leven is, ongeacht onze omstandigheden.
En trouwens, zoals Genesis 1 duidelijk maakt, wij zijn het enige deel van het universum dat God naar Zijn beeld geschapen heeft.
We zijn dus uniek en bevoorrecht, nog een teken van Gods ongelooflijke goedheid naar ons toe.
We zijn dus de glorie van het universum, maar ook de vuilnis ervan.
Stel je voor dat je een dagtocht naar het Banqueting Huis hebt gemaakt.
Je loopt naar buiten met je vrienden en iemand zegt: 'Dat was fantastisch!'
En iemand anders zegt: 'Ja, het was fantastisch. Die spiegels, ze waren GEWELDIG!
Ze waren briljant, de spiegels op de wielen.
De spiegels waren absoluut fantastisch.'
En je zegt: 'Nou, ja, de spiegels waren goed. Maar ze waren alleen maar goed omdat ze het plafond reflecteerden.'
Het hele punt van de spiegels, de reden dat ze er zijn, is niet de aandacht op zichzelf of iets anders te vestigen maar om de schoonheid van boven te weerspiegelen.
Ons doel is hetzelfde, om van God te genieten en HEM te weerspiegelen als we dat doen.

Maar als we eerlijk zijn, weten we dat we zo niet zijn.
De vroege kerkvader Augustinus schreef dat we in onszelf gekeerd zijn.
Wij zijn als spiegels die verondersteld worden naar boven en naar buiten gericht te zijn, maar in plaats daarvan zijn we naar beneden en naar binnen gekeerd.
In plaats van te genieten en onze Schepper te weerspiegelen genieten we meer van de schepping en weerspiegelen die.
Of anders gezegd: jij en ik hebben andere 'goden'.
Je zegt: 'Ik geloof niet eens in God.'
Maar eigenlijk zegt de Bijbel dat we allemaal iets of iemand vereren.
Dat waar je hart naar uitgaat en waarop je vertrouwt, dat is jouw God.
Als we een spiegel zijn, kunnen we niet 'niks' weerspiegelen.
We zullen altijd wel iets weerspiegelen, wat dat ook zijn mag.
En we zullen weerspiegelen waar we van houden, waar we op vertrouwen, en het meeste van genieten.
Al waar ons hart naar uitgaat en waar het ook zijn veiligheid zoekt.
De reden waarom de wereld waarin we nu leven niet de wereld is van Genesis 1, de reden waarom er zowel vuilnis als glorie is, is omdat onze harten uitgaan naar en vertrouwen op wat geschapen is in plaats van naar onze Schepper.
En als we zo leven, maakt dat alles kapot.
Het is gewoon niet waarvoor jij en ik zijn gemaakt.
Dat is alsof je een kostbare viool neemt, en er tentharigen in slaat, wat een tragisch misbruik van een viool is, en een zeer slechte manier om een tent op te zetten.
Jij en ik waren niet bedoeld om van onze eigen glorie te genieten.
We zijn bedoeld voor een oneindig veel grotere glorie.
We zijn bedoeld om te genieten, te waarderen, te proeven, om deel te nemen en om te weerspiegelen de oneindige goedheid en het geluk van God Zelf.
We zijn veel te snel tevreden.
Waarom je tevreden laten stellen met kleine kruimels van geluk terwijl we gemaakt zijn om hele oceanen ervan te ervaren?
Blaise Pascal zei: 'Zonder uitzondering zoekt iedereen naar geluk.'
Maar zoek je op de juiste plaats?

AFLEVERING 2

DE BETROUWBARE GOD

Wat zou er voor jou nodig zijn om iemand te vertrouwen?
Vertrouwen dat iemand van je houdt.
Vertrouwen dat hij volledig aan je toegewijd is?
En wat zou ervoor nodig zijn om dat vertrouwen te breken?

De auteur A.W. Tozer zei: 'Wat in ons opkomt als we denken over God dat is de essentie voor ons. Net als bij elke relatie: wat we denken over God, positief of negatief, bepaalt of we Hem willen leren kennen of niet.

Dus als iemand zegt: 'Ik geloof niet in God,' dan is mijn vraag: 'In welke God wil je niet geloven?'

Wat nou als de God waarin wij niet geloven, of de God die we niet vertrouwen, niet echt de ware God is, de God van de Bijbel?

En als je wist dat het kennen van deze God je gelukkiger zou maken dan iets of iemand anders, zou je Hem dan niet willen ontmoeten?

Wat we zien in Genesis is dat God aan Adam en Eva de levensadem geeft en alles wat ze nodig hebben om tot bloei te komen.

Ze zijn vrij, ze zijn vervuld, ze zijn veilig, ze zijn zielsgelukkig en ze missen niets.

Kijk, dit is een God die hun een heel paradijs vol 'ja' geeft, en slechts één boom met 'nee'.

Al wat Hij vraagt is Hem te vertrouwen.

Hij zegt: 'Je bent vrij om te eten van welke boom dan ook in de tuin, maar je moet niet eten van de boom met de kennis van goed en kwaad.'

Een paradijs vol ja, en één boom met nee.

Waarom zou het eten van die ene boom zo belangrijk zijn?

Nou, omdat kleine dingen soms een veel grotere betekenis hebben.

Stel je voor dat iemand zijn trouwring afdoet en hem in de zee zou slingeren; hij gooit maar een klein stukje metaal weg, niet waar?

Wat is het probleem?

Maar waar het voor staat is enorm.

De effecten, relationeel, zouden ingrijpend en pijnlijk zijn.

Het zou hetzelfde zijn als met het eten van die boom.

Net als een liefhebbende vader tot zijn kind, zegt God: 'Adam. Eva. Ik hou van jullie.

Ik maakte dit paradijs voor jullie. Maar om dit paradijs een paradijs te laten blijven, moet je erop vertrouwen dat Ik God ben.

Geloof Me dat Ik weet wat het beste is voor jullie geluk.

Als je van deze boom zou eten, zou je tegen Me zeggen: Ik vertrouw U niet.

Ik weet beter dan U wat het beste is voor mij.

Weet je, je zou zeggen: Ik kan het zelf beter. Ga maar weg uit mijn leven.
God zegt dus: als je ervoor kiest onafhankelijk van Mij te zijn, is er uiteindelijk niets voor je. Als je blijft, vertrouw Me op dit punt. Er is geen groter geluk zonder Mij. Het bestaat niet. De schrijver CS Lewis zei dat de hele geschiedenis 'het lange, vreselijke verhaal is van mensen die proberen iets anders te vinden dat hen gelukkig zal maken dan God.'
En het moment in Genesis hoofdstuk 3, het moment in de schaduw van die boom, dat is het nulpunt.
Nou ja, natuurlijk wantrouwen we sprekende slangen.
Maar dit gaat over ons, dit gaat over Adam en Eva, over jou en mij.
Het gaat over wat in ons opkomt als we over God nadenken.
De slang zegt dus: 'Heeft God ECHT gezegd dat je van GEEN ENKELE boom in de tuin mag eten?'
Natuurlijk heeft God DAT niet gezegd.
Het is een paradijs van ja, en één boom van nee.
Maar je hoort wat de slang impliceert.
God is gemeen.
Hij wil je onderdrukken.
Hij wil niet dat je gelukkig bent.
Hij houdt de beste dingen weg van je.
Waarom zou je Hem vertrouwen?
En dan zegt de slang: 'Je zult NIET sterven als je van de boom zou eten.'
Hij zegt dat er geen gevolgen zijn als je negeert wat God heeft gezegd.
Het zal je geen pijn doen. Er is geen oordeel.
Integendeel, als je van de boom eet 'zullen jouw ogen geopend worden, en jij zult als God zijn.'
Ik wil maar zeggen: Het klinkt bekend, nietwaar?
God is niet groot.
Hij is niet te vertrouwen.
Hij wil je onderdrukken en je leven kapot maken.
Hij wil jouw geluk niet.
En ik vraag me af of dat is wat er in je hoofd opkomt als je over God nadent.
Niet als de grote bron van geluk, maar als de grote berdver van dat geluk.
Als we God gaan zien als niet betrouwbaar, onwillig dat we gelukkig zijn, natuurlijk zullen we dan niet naar Hem luisteren of van Hem houden.
Maar voor velen van ons is de God die wij hebben afgewezen, of de God door wie we ons verworpen voelen, eigenlijk niet de God die hier in de Bijbel geopenbaard is.
Is het mogelijk dat we leugens over Hem hebben geloofd, dezelfde die de slang hier vertelt?
En denk eens vanuit het perspectief van God.
Hoe zou het voelen van wie je houdt met heel je hart, wat als iemand van wie je hield leugens over jou geloofde?
En dat hij je als gevolg van die leugens, van zich af zou duwen?
Maar Adam en Eva's motivatie om God weg te duwen gaat dieper.
De reden waarom ze niet op God vertrouwen, is niet alleen dat ze geen feiten over Hem hebben.

Het is niet alleen dat ze zijn voorgelogen.

De reden waarom ze ervoor kiezen God niet te vertrouwen, is dat ze op iets anders vertrouwen voor hun geluk.

De Bijbel zegt dat jij en ik God wegduwen omdat we Hem hebben vervangen door iets of iemand anders waarvan wij denken dat het beter is, aantrekkelijker is dan God.

En we zien precies wat dat is in Genesis hoofdstuk 3.

De slang zegt: 'Wanneer je eet van de boom zullen jouw ogen geopend worden, en je zult zijn als God.'

Kijk, we denken dat het zijn zoals God ons gelukkiger zal maken dan op God te vertrouwen. Niet waar?

En precies daarom willen we God 'ontgoddelijken', als ik het zo mag zeggen.

We willen onze eigen regels maken, omdat we denken dat dat beter uitpakt voor ons.

Dit is een van de centrale thema's uit de Bijbel.

Vertrouwen mensen op hun Schepper, of gaat hun hart uit naar iets of iemand anders?

Erkennen ze dat God 'God' is en zijn ze daar gelukkig mee?

Of proberen ze om ergens anders meer geluk te vinden?

En dit is, tussen twee haakjes, wat de Bijbel bedoelt als die over 'zonde' spreekt.

'Zonde' is iets of iemand in de plaats van God te stellen.

Wanneer iets of iemand anders voor ons begeerlijker wordt dan Degene die ons geschapen heeft, ons ondersteunt en ons al het goede geeft dat we genieten, dat is 'zonde.'

Iemand heeft het eens als volgt gezegd: 'De essentie van de zonde is niet zozeer dat we verkeerde dingen willen. Het zijn de dingen die we verkeerd willen.'

God waarschuwt dat de zonde ons, en anderen, altijd beschadigt, vaak op onverwachte manieren, en uiteindelijk leidt de zonde tot de dood en het oordeel.

En dat is de reden waarom de eerste twee van Gods Tien Geboden ons zo sterk waarschuwen tegen andere goden op ZIJN plaats zetten.

Maar Adam en Eva maken hun keuze.

Zij vertrouwen de slang in plaats van God.

Ze nemen van de vrucht.

Zoals een vis die door het aas aan de haak gaat, beseffen ze niet hoe dodelijk het is, totdat het te laat is.

En net als met de meeste zonden, smaakt het maar heel even goed.

Genesis zegt dat zodra zij het aten 'de ogen van beiden werden geopend.'

Waarvoor zijn hun de ogen geopend?

Niet voor een gelukkiger leven, zoals ze hadden gehoopt, maar voor een verlamvend gevoel van schaamte.

Er staat dat zij plotseling 'beseften dat zij naakt waren.'

Dat is niet alleen het bewustzijn van fysieke naaktheid.

Het gaat veel dieper dan dat.

Ze voelen zich moreel naakt.

Ze zijn beschaamd over wat ze hebben gedaan, ze weten dat ze schuldig zijn, maar ze willen het niet toegeven en dus doen ze wat schuldige mensen doen.

Ze proberen zich te verbergen.

Ze proberen het te verdoezelen.

En, nou ja, sindsdien doen wij hetzelfde, keer op keer.

Hoe vaak verschuilen we ons achter de schijn, de status die we hebben, het geld dat we verdienen, duurdoenerij, overdreven religiositeit, het valse geglimlach van social media... We doen het omdat we ons zonder die dingen naakt voelen.

Maar dan staat er zoiets moois hier in dit hoofdstuk.

Hoe reageert God op wat ze hebben gedaan?

Er staat 'de Here God riep naar de mens.'

Hij gaat achter hem aan.

God zegt: Kom op nou, je kunt je voor Mij niet verbergen.

Je kunt de waarheid over jezelf niet verdoezelen.

Ik weet alles wat je hebt gedaan.

Ik weet alles van je.

Maar toch wil Ik jou.

Nog steeds kom Ik achter jou aan.

Ik roep het uit tot jou.

En Ik ga je aankleden en Ik ga voor je zorgen.

Ja, natuurlijk is er woede over wat Adam en Eva hebben gedaan.

Er is een prijs die betaald moet worden voor het op die manier omgaan met hun Schepper, een prijs die we al die tijd al betalen.

Hij zegt dat er vanaf dat moment pijn en strijd zal zijn tussen man en vrouw.

Het werk zal hard en vermoeiend zijn.

Het lijden zal de wereld binnen treden.

Er is verbanning uit de zoete vertrouwelijkheid die ze ooit genoten hadden met hun Schepper.

En dit, trouwens, is de reden waarom de wereld waarin we nu leven zo'n verbijsterende cocktail is van glorie en vuilnis.

We zijn gemaakt naar Gods beeld, maar nu, om de bijbelse woorden te gebruiken, zijn we ook 'in Adam'.

We dragen zijn familiegelijkenis.

En ja, de slang LOOG.

Er IS een prijs voor de zonde te betalen.

Op een dag zullen zij beiden sterven.

En zo zullen al degenen sterven die 'in Adam' zijn, met inbegrip van jou en mij.

Maar... maar in de schaduw van de boom, gebeurt er iets geweldigs.

Gods woorden van oordeel worden vermengd met woorden van liefde.

Hij belooft dat de mensheid zal voortgaan.

Eva zal 'de moeder van alle levenden' worden.

En dan, alsof Hij ze teder omarmt, voorziet God ze van kleding.

En de manier waarop Hij dat doet is echt belangrijk.

Er wordt een dier geofferd om hen te kunnen kleden.

Is dit een heenwijzing naar een nog groter offer dat gebracht zal worden, dat hen op een nog grotere wijze zal beschermen?

Maar het opmerkelijkst aan alles is dat God belooft dat een nakomeling van Eva op enig moment in de toekomst 'de kop van de slang zal verpletteren.'

Met andere woorden: iemand zal op een dag afrekenen met al de vuilnis, en de glorie herstellen.

Hij zal de dood en onvolmaaktheden tenietdoen.

Hij zal de weg vrij maken voor de mens om terug te keren in de armen van de liefhebbende God die hem heeft gemaakt.
Maar dat is niet het einde van de zin.
'Zij zullen je kop vermorzelen en de slang zal in hun hiel bijten.'
Het is een beeld van pijnlijk en dodelijk te worden neergeslagen.
Die persoon zal dus alleen in staat zijn om dit alles te bereiken tegen vreselijk hoge kosten voor zichzelf.
Die persoon zal de dood verslaan, maar in dat proces, zal Hij Zelf worden gedood.
God zal een einde maken aan het lijden maar alleen door Zelf te lijden.
Je ziet hoe anders deze God is dan die we vaak in onze gedachten hebben, hoe anders dan elke andere god die je maar kunt bedenken.
Hij is niet afstandelijk of onverschillig.
Hij neemt onze pijn en verdriet met zulke dodelijke ernst dat Hij hier belooft om Zelf die dood binnen te gaan.
Ja, als God Adam en Eva in de schaduw van deze boom ontmoet, er is dus een oordeel.
Hij kan niet doen alsof de zonde er niet toe doet, het onder het tapijt vegen zoals een corrupte ambtenaar.
Het kwaad tolereren is niet liefdevol.
Dat is het tegenovergestelde.
Zonde MOET bestraft worden, als God rechtvaardig is.
Maar tegelijkertijd, tegelijkertijd is er onverwacht, onverdiend, onvoorstelbare liefde...
Liefde die bereid is heel ver te gaan omwille van degene die wordt liefgehad.
Wat er in ons opkomt wanneer we over God denken, is echt belangrijk.
Maar veel belangrijker is wat er in God opkomt wanneer Hij over ons denkt.
En wat er in Zijn gedachten komt, is liefde, een liefde die we echt niet verdienen.
God houdt zo van de wereld dat Hij op een dag de mensheid weer in de schaduw van een boom zal ontmoeten, een houten kruis.
En opnieuw zal rechtvaardig oordeel worden vermengd met buitengewone liefde.
Wat zou er dus voor nodig zijn voor jou om God te vertrouwen, vertrouwen dat Hij van je houdt, vertrouwen dat Hij volledig aan jou is toegewijd?
Zou je God vertrouwen als Hij je in liefde zou toeroepen, net zoals Hij Adam en Eva toeriep?
Zou je Hem vertrouwen als Hij mens zou worden en vervolgens, namens jou, een leven zonder zonde zou leven wat voor jou en mij onmogelijk te volbrengen is?
Zou je Hem vertrouwen als Hij je zou aankleden op een manier dat je niet langer het gevoel had dat het nodig is je te verbergen, hetzij voor Hem, hetzij voor andere mensen?
Zou je Hem vertrouwen als Hij de straf op Zich nam die jij verdient, in jouw plaats?
Zou je Hem vertrouwen als Hij Zijn leven gaf in liefde voor jou?

AFLEVERING 3

DE VRIJGEVIGE GOD

Een van de verrassende dingen die ik ontdekte toen ik trouwde, was dat ik niet: 'I do' hoefde te zeggen tijdens de ceremonie.

Ook mijn vrouw niet.

In plaats daarvan moesten we allebei 'ik zal' zeggen.

Misschien is dat gewoon de manier waarop het bij onze huwelijksceremonie ging en gaat het bij anderen weer anders, maar we zeiden: 'ik zal' omdat we beloftes aan elkaar deden.

Het ging niet over het vermelden van feiten, het ging over het doen van beloftes.

Nu, zonder uit de school te klappen over ons huwelijk, vinden wij dat we in de problemen komen als we onze beloftes vergeten en met het stellen van eisen beginnen.

Wanneer we vergeten dat we 'ik zal' zeiden en we beginnen 'je moet' te zeggen.

Als het nu om God gaat, stel jij je Hem dan voor als iemand die 'Ik zal' of als iemand die 'jij moet' zegt?

Is je eerste gedachte over God aan iemand die beloftes doet of aan iemand die eisen stelt?

Veel mensen denken aan de God van de Bijbel als veeleisend, als een eenzaam soort dictator ergens in de lucht die eist om te worden gehoorzaamd, op zoek naar perfectie, en er op lettend of je faalt.

Maar hoe vind je het als ik je vertel dat de God van de Bijbel helemaal niet zo is?

Hoe vind je het als ik je vertel dat, in plaats van veelseisend, God, die Vader,

Zoon en Geest is, overweldigend gul is?

Misschien denk je aan de geboden in de Bijbel.

Ze klinken behoorlijk veeleisend.

U zult niet doodslaan.

U zult niet stelen.

Nou afgezien van het feit dat je het er waarschijnlijk over eens bent dat stelen en doodslaan slechte ideeën zijn, is er iets anders dat we eerst moeten begrijpen.

Voordat God deze geboden gaf, deed Hij beloftes.

In Genesis, het eerste boek van de Bijbel, meer dan 400 jaar vóór de geboden in het tweede boek, deed God beloftes aan een man die Abraham heette.

In zeven verzen zegt God: 'Ik zal', zeven keer. Het lijkt het compleet tegenovergestelde van de quotes van JF Kennedy, alsof de God van de Bijbel tegen Abraham zegt: 'Vraag niet wat je voor jouw God kunt doen maar luister naar wat jouw God voor jou zal doen.'

Nu zouden we kunnen denken dat het vrij irrelevant is dat God beloftes deed met betrekking tot een land en een groot gezin, aan een kerel die zo'n 4000 jaar geleden leefde, ergens aan de Perzische Golf.

Maar de inhoud van die beloftes was dat 'alle geslachten van de aarde gezegend worden.'

Kortom, God beloofde dat Hij op een dag alle problemen in de wereld zou oplossen door één van de nakomelingen van Abraham.

Nu betekent dat niet dat ieder mens uiteindelijk met God verzoend zal worden, maar het betekent wel dat de God van de Bijbel een groep mensen voor Zichzelf verzamelt: multi-etnisch, multi-raciaal, uit verschillende sociale klassen en achtergronden - en zij worden samengevoegd door één van de directe afstammelingen van Abraham.

Dit is ook weer zoiets wonderlijks over de God van de Bijbel.

Hij kiest mensen niet uit om te zegenen op basis van waar ze vandaan komen of wat ze hebben gedaan, of hoe ze eruit zien.

Integendeel, het lijkt of Hij de minst waarschijnlijke mensen kiest.

Want als je van plan bent om een hele natie op te bouwen vanuit één man, lijkt Abraham een heel slechte keuze.

De Bijbel geeft ons weinig achtergrondinformatie over Abraham.

Maar we hebben ontdekt dat hij getrouwd is, dat de naam van zijn vrouw Sara is, en dat ze onvruchtbaar is.

En tegen de tijd dat God tot hem sprak, was Abraham 75, en Sara was al in zestig.

Waarom zou God voor deze man kiezen wiens vrouw geen kinderen kan krijgen en al lang de overgang voorbij is?

De reden is, en de Bijbel toont dit telkens weer aan, dat God wil dat het absoluut duidelijk is voor ons.

Hij wil dat wij weten dat Zijn beloftes niet afhankelijk zijn van menselijke inspanning, menselijk vermogen, of mogelijkheden.

Zijn belofte om Abraham 'de vader van een menigte volken' te maken, is niet afhankelijk van of de vrouw van Abraham in staat is om zwanger te worden.

God wil dat wij weten dat Zijn beloftes alleen worden vervuld door Zijn goedheid, Zijn liefde en Zijn macht, omdat HIJ geeft en niet door iets dat WIJ doen Hij wil dat wij begrijpen dat Hij de volledige controle heeft over elke omstandigheid.

Zo belooft Hij iets te doen dat, menselijk gesproken, onmogelijk is.

Dus de God van de Bijbel wil geven in plaats van nemen, beloftes doen, geen eisen stellen.

Maar veel van de andere goden waarvoor we leven, dat wat ons drijft, nou ja, die zijn ongelooflijk veeleisend.

Als we gedreven worden door een groot verlangen naar rijkdom, bijvoorbeeld, als we denken dat het hebben van meer geld ons gelukkig zal maken, dan zullen we snel ontdekken dat geld een meedogenloze god is.

Dat klinkt misschien belachelijk.

Hoe kan 'meer geld willen hebben' veeleisend zijn?

Nou ja, geld belooft iets.

Het belooft meer ontspannen vakanties, een veiliger toekomst, meer macht, invloed en keuze. Het belooft het goede leven.

Maar jij bent degene die al het werk moet doen om dat te realiseren.

Geld steekt geen vinger uit om te helpen.

Het doet een belofte maar eist vervolgens.

In feite jaagt het geld je genadeloos op, want zelfs als je denkt dat je het gemaakt hebt, heb je nooit helemaal genoeg.

Leven om de rijkdom is vermoeiend.

Als het om deze goden gaat gaan hun beloftes alleen maar in vervulling als je hard genoeg werkt.

Maar Abraham en Sara, aan wie iets beloofd was door de God van de Bijbel, beginnen na verloop van tijd ongeduldig te worden.

Het is alsof ze eraan beginnen te twijfelen of God iets aan hen zou geven of iets van hen zou eisen.

Jaren gaan voorbij en er komen geen kinderen.

Daarom proberen ze de zaken in eigen hand te nemen.

In hun ongeduld en hun gebrek aan vertrouwen in Gods vrijgevigheid, maakt Abraham Sara's slavin Hagar zwanger en een jongetje wordt geboren dat Ismaël wordt genoemd.

Ze veronderstelden dat, net als bij de andere goden, deze belofte een eis bevatte.

Toen God zei: 'Ik wil', hoorden zij: 'Je moet'.

Dat is een grote fout om te maken.

En als we weigeren om erop te vertrouwen dat God een gulle God is, en we in plaats daarvan denken dat Hij veeleisend is, dan begint een kettingreactie van trots, afgunst, en vijandigheid, omdat veeleisende goden, veeleisende mensen maken.

Dit is precies wat er is gebeurd met Abraham en Sara.

Ook al was het Sara's idee dat Abraham met Hagar zou slapen, ze voelt al snel vijandigheid tegenover haar als Hagar eenmaal zwanger is.

Wanneer we deze veeleisende afgoden aanbidden, komt onze trots in het spel.

We vergelijken onszelf met anderen.

Slagen ze erin om aan de eisen van de goden te voldoen?

Als zij het beter doen dan wij, worden we jaloers.

Als ze minder succesvol zijn dan wij, worden we verwaand.

Hoe dan ook, het succes in het leven van andere mensen wordt de standaard waaraan we ons meten.

Natuurlijk neigen we ernaar mild te kijken naar onze eigen omstandigheden maar merken we minder genereus te zijn naar die van andere mensen.

Zoals een kind op zijn ouders lijkt, gaan wij lijken op de goden die we aanbidden.

Veeleisende goden maken veeleisende mensen.

Maar wat als we een gulle God aanbidden?

Nou, dat betekent dat we, wat we hebben, als een geschenk waarderen en niet als een vanzelfsprekendheid?

Laat het me uitleggen.

Als we hard moeten werken voor alles, of in ieder geval denken dat we dat doen, dan lijken we er... recht op te krijgen.

Al snel denken we dat we iets verschuldigd zijn omdat onze relatie met deze goden zakelijk is: zegeningen in ruil voor werk.

Elke inspanning of moeite, hoe klein ook, moet worden beloond.

Dus hebben we de neiging om heel zorgvuldig naar ons salaris te kijken.

Betalen deze goden ons genoeg?

En vaker wel dan niet, hebben we het gevoel dat we bedrogen zijn of platzak zijn.

Maar als we een gulle God hebben, een God die vrijgevig is, kunnen we onszelf als gezegend beschouwen.

Zo voelt Sara zich als God haar een zoon geeft.
En ze noemt hem Isaak, dat 'hij lacht' betekent, juist omdat ze zo blij is met het cadeau dat God haar heeft gegeven.
Niet veel mensen hebben de neiging om te lachen als ze hun loon ontvangen, toch? Je ziet het, veeleisende goden maken mensen vreugdeloos.
Maar een royale God, de gevende God, de God van de Bijbel,
Hij kan ons wel doen glimlachen.
Wie is dan de nakomeling van Abraham door wie God alle volken zal zegenen?
Wie is de nakomeling die de problemen in de wereld zal oplossen?
Het is Jezus Christus.
Hij is de waargemaakte belofte.
Hij is het die zegt tot allen die uitgeput zijn door de eisen van hun goden.
Hij zegt: 'Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.'
Hij is het die zegt tegen mensen die het moe zijn om slaaf te zijn:
'Ik ben niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen.'
Hij is het die de voeten van Zijn discipelen waste.
Hij is het die Zijn leven gaf voor mensen uit alle volken.
Hij is het van wie werd gezegd: 'Het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.'
Hij is de vrijgevige God.

AFLEVERING 4

DE GOD DIE VRIJMAAKT

Bijna niemand van ons denkt aan zichzelf als slaaf.

En toch zegt Jezus: 'Ieder die de zonde doet, is een slaaf van de zonde.'

In de Bijbel is zonde: God vervangen voor alles wat niet God is.

We hebben iemand of iets anders in het middelpunt van ons leven in plaats van onze liefdevolle Schepper.

We leven ervoor, houden ervan, wijden er onze energie aan, besteden er het grootste deel van ons geld aan, brengen er offers voor, dagdromen erover.

En Jezus zegt: feitelijk ben je eraan verslaafd.

Echt? zeggen we.

Ik ben vrij om te leven zoals ik wil.

Maar hoe vrij zijn we eigenlijk? Hoe vrij zijn wij?

Bijvoorbeeld: We weten allemaal instinctief dat we anderen moeten behandelen zoals we zelf willen worden behandeld.

Maar laat me je uitdagen om eens één enkele dag zo te leven, zonder enige onvriendelijkheid of ongeduld of gebrek aan vrijgevigheid.

Zie je wel, zondigen is iets dat we blijven doen, zelfs als we weten dat het verkeerd is, zelfs als we weten dat het onszelf en anderen beschadigt.

Het lijkt alsof we er niets aan kunnen doen. We zijn eraan verslaafd.

Zelfs Paulus, de schrijver van het halve Nieuwe Testament zegt: 'Het willen is er bij mij wel, maar het goede teweegbrengen, dat vind ik niet. Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.'

Jezus zei dat dat komt doordat we slaven van de zonde zijn.

Is er een manier om vrij te worden?

Dat is de vraag. Is er een manier om vrij te worden?

In het boek Exodus kun je lezen dat de Israëlieten slaven waren in Egypte.

Ze waren zo talrijk geworden dat de Egyptenaren bang waren dat ze in opstand zouden komen.

Daarom werden ze gedwongen te werken als slaven van de farao, de Egyptische koning.

In Exodus hoofdstuk 1 staat dat de Egyptenaren 'het leven bitter maakten voor hen door hen zwaar werk te laten verrichten met leem en bakstenen, en door allerlei werk op het veld: al hun werk, waarmee zij hen moesten dienen, met harde hand.'

Dit duurde 400 jaar.

Hele generaties die niets anders kenden dan geboorte, slavernij en de dood.

Om ze verder te verzwakken, beval de farao dat alle Israëlitische babyjongens gedood moesten worden, en in de rivier de Nijl worden gegooid.

Maar God grijpt in.

Hij hoort hun hulpgeroep, Zijn hart gaat ernaar uit.

God zendt Zijn volk een leider, een man die Mozes heet, en zegt hem naar de Egyptische koning te gaan om hun vrijheid te eisen.
Maar de farao weigert naar hem te luisteren.
Hij straft de Israëlieten door hun slavernij nog harder, nog hopelozener te maken.
Als reactie stuurt God een reeks plagen over Egypte om de farao te dwingen de Israëlieten te laten gaan.
En dan volgt iets schokkends.
Elke keer belooft de farao om hen te bevrijden uit de slavernij.
Maar elke keer, ondanks de verschrikkelijke plagen die hem en zijn land ruïneren, telkens weer komt de farao terug op zijn woord.
En dus komt er weer een plaag.
Het lijkt gek. Waarom blijft hij zo doen?
Omdat de Israëlieten hier niet de enigen in ketens zijn.
De farao is ook geketend. Hij is een slaaf van zijn zonde.
Net als wij, blijft hij zondigen, zelfs als hij weet dat het verkeerd is, zelfs als hij weet dat het schadelijk voor zichzelf en voor anderen is.
Het is als een verslaving.
Hoe meer hij zondigt, hoe moeilijker het voor hem wordt om te stoppen.
En dit is een beeld van hoe onze zonde invloed heeft op ons.
Net als de farao, denken we dat zonde iets is waar we vrij voor kunnen kiezen, dat we er van weg kunnen lopen wanneer we maar willen.
Maar als we proberen om weg te lopen, merken we dat we dat niet kunnen.
Proberen we één dag in ons leven anderen te behandelen zoals we zelf behandeld zouden willen worden, we merken dat we het niet kunnen.
We proberen te stoppen met kijken naar internetporno maar merken dat we dat niet kunnen.
We proberen meer geduld te hebben met onze kinderen, of met iemand op het werk, en we merken dat we dat niet kunnen.
Niemand denkt dat hij een slaaf is tot hij begint te proberen de kettingen af te doen.
Weet je, de zonde is niet alleen iets dat we doen.
Na een tijdje doet de zonde iets met ons.
Dat is wat de Bijbel bedoelt als die zegt dat het hart van de farao werd verhard.
Hoe meer we zondigen, hoe meer we er ongevoelig voor worden.
Het lijkt alsof er niets is dat de Israëlieten kan bevrijden.
Negen plagen zijn gekomen en gegaan maar de farao blijft weerstand bieden.
Daarom zegt God: 'Nog één plaag zal ik over de farao en Egypte brengen en daarna zal hij u van hier laten gaan.'
God wil dat wij begrijpen dat niets minder dan wat er gaat gebeuren de macht van de zonde kan breken en mensen kan vrijmaken.
Omdat de farao weigert het volk vrij te laten uit de slavernij waarschuwt God hem dat de eerstgeborene zoon in elke familie zal sterven.
Maar er is een manier om dit oordeel te vermijden.
God zegt elke Israëlitische familie een lam te slachten en een deel van het bloed van het lam aan de bovenkant en de zijkanten van de deurpost van hun huis te smeren.
Hij zegt: 'Als ik het bloed zie zal ik u voorbijgaan. Er zal geen plaag onder u zijn die verderf teweegbrengt.'

Zie je wat er gebeurt?

De dood van het lam is een stand-in, een plaatsvervanger van de dood van de eerstgeboren zoon.

Het lam sterft, zodat zij niet hoeven te sterven.

Het lam ondergaat het oordeel dat zij anders zouden moeten ondergaan, zodat ze vrij kunnen gaan.

De plaag verloopt als voorgezgd.

In ieder huis dat geen bloed aan de deurpost heeft, sterft de oudste zoon.

Het gevolg is dat de farao zegt dat ze weg moeten gaan.

Gods volk was 400 jaar in de slavernij.

Eindelijk waren de 600.000 mannen, plus vrouwen en kinderen, vrij.

Gered door een geslacht lam.

Sommigen van ons denken: echt, een boerderijdier, rekent dat af met het oordeel van God over de zonde?

Uiteraard is het antwoord: Nee, natuurlijk niet.

Het offer van het paaslam was een teken dat naar een veel groter offer wijst.

Een groter lam zou komen en een veel grotere bevrijding.

Snel vooruit spoelen naar de tijd van Jezus, ongeveer 1500 jaar later.

Een man, Johannes de Doper genaamd, ziet Jezus, en zegt: 'Zie HET LAM VAN GOD... dat de zonde van de wereld wegneemt.'

Wat bedoelde hij?

Hij bedoelde: Hier is het grotere Lam, het betere Lam, het Lam van God, dat niet alleen met de letterlijke, fysieke slavernij zou afrekenen, maar met een veel diepere slavernij: onze slavernij van de zonde.

Want hoewel God de Israëlieten uit de slavernij in Egypte bevrijdde, waren ze, net als wij, niet vrij van hun slavernij van de zonde.

Ze hadden een groter Lam nodig om hen daarvan te bevrijden.

Wij ook.

Je kunt zien dat ze nog steeds verslaafd waren, want hoewel ze Egypte fysiek verlieten, was hun hart er gek genoeg nog steeds.

God voorziet voor hen in voedsel om te eten, maar dan zeggen ze: 'Hadden we maar vlees te eten! We waren beter af in Egypte! Waarom hebben we ooit Egypte verlaten?'

Was het maar zoals vroeger.'

En wij zijn hetzelfde.

Die woorden 'was het maar' leggen bloot waar ons hart werkelijk is, wie werkelijk onze God is.

Die woorden 'was het maar' onthullen jouw farao die jou meedogenloos en zonder genade uitbuit.

Wat is jouw 'was het maar'?

Was ik maar getrouwd.

Had ik maar meer respect van de mensen om me heen.

Had ik maar meer geld of meer vrije tijd.

Had ik maar een betere gezondheid.

Telkens weer, net als de farao, beloven die dingen ons vrij te maken.

En net als de farao, telkens weer, komen ze terug op hun belofte.

En we blijven geknecht worden door 'was het maar'.

Zoals het liedje van Bob Dylan gaat: Je zult iemand moeten dienen.
En als dat iets of iemand anders is dan God, zal het je in de boeien houden.
Sommige mensen denken dat het onderwerpen van hun leven aan een afgod,
als slavernij zou voelen.
Maar het hangt ervan af wie je god is.
Als jouw god genadeloos is, meedogenloos, onverzadigbaar naar macht, altijd veeleisend
om harder en harder te werken, meer offers te brengen, dan zul je natuurlijk ellendig zijn.
Maar wat als in plaats van offers te vragen jouw God Zich voor jou offert?
Wat als jouw God genadig, vriendelijk, aardig is?
Wat als Hij aanbiedt om jouw lasten voor je te dragen?
Wat als je God volledig met je meeleeft, de verleidingen die je tegenkomt begrijpt?
Wat als jouw God gekozen had afstand te doen van Zijn macht, Zijn vrijheid,
Zijn leven om jou van dienst te zijn?
Vroeger was een losprijs, de prijs die je betaalde om een slaaf te bevrijden.
En Jezus Christus, de Zoon van God, zei dat Hij Zijn leven gaf 'als een losprijs voor allen.'
Het oorspronkelijke paaslam werd opgeofferd om Gods volk uit de slavernij in Egypte te
bevrijden.
Maar Jezus is het betere Paaslam die Zichzelf opoffert om ons van onze slavernij van
de zonde te bevrijden.
Als je naar het leven en de dood van Jezus kijkt, zie je wat voor soort God Hij is.
Zijn macht was buitengewoon, maar Hij gebruikte die nooit om anderen te misbruiken
of uit te buiten.
Hij gebruikte Zijn macht om te dienen.
En als je dat ziet, dan verandert jouw 'was het maar'.
Jouw 'was het maar' wordt: 'Kon ik maar' Christus beter dienen, en anderen dienen,
net zoals Hij dat deed.
Kon ik maar meer op Hem lijken.
Alles wat je in je leven wilt doen, is jouw vrijheid gebruiken om Hem te dienen.
En als je dat doet, voelt het als de ware vrijheid, omdat je niet je eigen, persoonlijke farao
dient.
Je dient een bevrijdende God die alles geeft om Zijn volk te bevrijden.
Jezus zei: 'Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.
Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.'
Hij zei: 'Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen vrijlating te prediken, om verslagenen
weg te zenden in vrijheid.'
Hij zei: 'Als u in Mijn woord blijft, zult u de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.'
Hij zei: 'Ieder die de zonde doet, is een slaaf van de zonde. Als dan de Zoon u vrijgemaakt
heeft, zult u werkelijk vrij zijn.'

AFLEVERING 5

DE GOD DIE VERVULT

In het Westen zijn we rijker dan we ooit zijn geweest.
We hebben meer vrije tijd. Meer kansen. Meer vrijheid.
En tegelijkertijd hebben we meer echtscheidingen, meer depressie,
meer burn-out, meer aan spanning gerelateerde ziekte, meer zelfmoord.
Met andere woorden: meer van alles, behalve vervulling.
Wat is er aan de hand?
Eigenlijk vinden we het antwoord in een oudtestamentisch boek, 'Jeremia' genaamd.
Het werd in de 7e eeuw v.Chr. geschreven.
En het is een opmerkelijke beschrijving van de relatie tussen God en het oude volk van Israël.
Israël wordt als Gods 'bruid' beschreven, met God als haar toegewijde echtgenoot.
Hij houdt van haar met heel Zijn hart, en zij houdt van Hem met toewijding.
Ze vertrouwt Hem, en zij volgt Hem.
God zegt: 'Ik denk aan u, aan de genegenheid van uw jeugd,
aan de liefde van uw bruidsdagen, toen u achter Mij aan ging in de woestijn.'
Dat is een beeld van wat er gebeurde toen God Zijn volk uit de slavernij en uit Egypte leidde.
Hij leidde hun naar een nieuwe woning een prachtig nieuw land,
waar ze vrij zouden zijn, vrij om voor altijd van Hem te genieten.
En Hij gaf hun voedsel en water toen ze reisden door de woestijn.
Maar dan gebeurt er iets verwoestends.
Gods volk verlaat God en ze beginnen ander goden na te volgen.
Om de taal van de Bijbel te gebruiken: Gods bruid pleegt afgoderij,
een daad van geestelijk overspel.
En dit is niet zomaar een eenmalige, kortstondige val.
Het gebeurt herhaaldelijk.
Hij heeft lief als een trouwe echtgenoot maar opnieuw en opnieuw geeft Gods volk haar liefde aan andere dingen.
Het streeft elders naar voldoening.
Er wordt scherpe taal gesproken in het boek Jeremia.
God zegt: 'U hebt hoererij bedreven met veel vrienden.'
In feite beschrijft God Zijn volk als een hoer, en nog erger.
Een hoer wordt tenminste nog betaald voor wat ze doet.
Maar Gods volk zoekt iets wat niets oplevert.
God zegt: 'Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan:
Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken,
lekkende bakken, die geen water houden.'

Met andere woorden: de dingen die ze ingeruild hadden voor God, de dingen die ze voor Hem in de plaats hadden uitgewisseld, konden geen vervulling brengen. En het is een zinloos, schokkend verraad van Hem die hun zo trouw was gebleven. Maar wat eigenlijk nog meer schokt, is het besef dat dit ook een beeld van ons is. We zouden kunnen, zouden moeten genieten van de bron van alle vervulling. Maar we vertrouwen Hem niet, en dus zoeken we elders vervulling. Maar weten we niet uit eigen ervaring dat, behalve misschien kortstondig, deze dingen ons nooit vervullen? We krijgen de volgende loonsverhoging, en al snel is het niet genoeg. We krijgen die droomvrouw of -man, en al snel is het niet genoeg. We jagen deze dingen na met zo veel verwachting, en elke keer worden we teleurgesteld. Er is altijd de kater, de ochtend erna. We worden wakker en we zeggen tegen onszelf: Dit is niet wat ik hoopte dat het zou zijn. Al onze dromen zijn bedrog. Weet je, naar deze dingen jagen om iets te proberen vervullen, is als het proberen vocht oplikken uit een stoffige, opgedroogde drinkbak. Ze zijn gewoon niet ontworpen om ons op die manier voldoening te geven. Toch gaan we terug, telkens weer, naar dezelfde gebroken drinkbakken. Als we naar blijvende vervulling hunkeren, moeten we naar de bron gaan. We moeten naar de God gaan die Zichzelf in Jeremia omschrijft als 'de bron van levend water'. Snel 700 jaar vooruit spoelen. Je kunt hierover lezen in Johannes hoofdstuk 4. Jezus zit bij een put in een plaats Samaria genaamd. Een Samaritaanse vrouw komt om water uit de put te halen. Als Samaritaanse is ze een etnische en religieuze uitgestotene. Als vrouw heeft ze geen macht en wordt er op haar neergekeken. Toch reikt Jezus uit naar haar, Hij vraagt haar om een slok water. En ze is geschokt. Ze zegt tegen Jezus: 'Hoe vraagt U, Die een Jood bent, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben?' En Jezus zegt iets onthutsends. Hij zegt haar: 'Als u wist wie Hij is Die u zegt: Geef Mij te drinken, U zou het Hem hebben gevraagd en Hij zou het u gegeven hebben.' Hij identificeert Zich hier met de God die in Jeremia spreekt, die Zichzelf 'de bron van levend water' noemt. Maar de vrouw begrijpt het niet. Ze denkt nog steeds aan letterlijk water. Ze zegt: 'Mijnheer, U hebt geen emmer, en de put is diep; waar hebt U dan het levende water vandaan?' Jezus zegt: 'Ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen.' Maar dan zegt Jezus dit: 'Maar wie drinkt het water dat Ik hem zal geven, zal... geen dorst meer krijgen. Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een bron worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven.' Hoor je wat Jezus ons biedt? Een einde aan de geestelijke dorst die ons ons hele leven achtervolgd heeft, die nooit eindigende zoektocht naar vervulling.

Hij zegt eigenlijk: Probeer je niet tevreden te stellen met gebroken, opgedroogde drinkbakken.
 Carrière, relaties, materiële dingen, ze zijn allemaal goed, maar ze kunnen niet de diepe dorst lessen.
 Het zijn gaven van Hem die dat wel kan.
 Kom naar de bron van al deze goede dingen.
 De vrouw bij de bron was een buitenstaander een verstopene op elke denkbare manier.
 Door haar overtuigingen was ze een religieuze outcast.
 Door haar afkomst was zij een etnisch verstopene.
 Door haar geslacht was zij een sociaal verstopene.
 En we leren hier nóg iets.
 Door haar keuzes in het leven was zij een moreel verstopene.
 Kijk, de andere vrouwen zouden vroeg op de dag zijn gekomen om water te halen, toen het koeler was.
 Maar de tekst zegt dat deze vrouw in haar eentje naar de put kwam, 's middags, toen de zon het heetst was. Waarom?
 Omdat geen van de andere vrouwen, zelfs niet de vrouwen uit haar eigen gemeenschap, haar wilden vergezellen.
 En Jezus wist waarom. Zonder haar dat zelfs te hoeven vragen, weet Hij alles over haar dubieuze seksuele geschiedenis.
 In die cultuur drie mannen te hebben gehad, betekende dat je afgeschreven was als een immorele vrouw.
 Jezus zegt: 'want vijf mannen hebt u gehad en die u nu hebt, is uw man niet.'
 Kun je nu de betekenis daarvan zien?
 De vrouw met wie Jezus sprak bij de bron was precies zoals Jeremia's beschrijving van Gods volk, een overspelige vrouw, overal op zoek naar vervulling, behalve in God; water zoekend in gescheurde drinkbakken, wat uiteindelijk geen voldoening kan geven. Ze is zo ver van God dat zelfs haar eigen mensen weigeren met haar om te gaan.
 Maar hoe gaat Jezus met haar om?
 Met tederheid, met zachtheid, met liefde.
 Hij heeft aandacht voor haar.
 Hij spreekt vriendelijk met haar.
 Hij vergezelt haar.
 En Hij overschrijdt alle grenzen die wij voor onszelf gesteld hebben.
 Hij doet dit alles zodat Hij haar het echte water kan geven waarnaar ze haar hele leven op zoek is geweest.
 En als er hoop voor háár is, weet je, dan is er hoop voor ons allemaal.
 Stel je voor dat je de tv inschakelt en je ziet een reportage over de koninklijke familie. Je mond valt open.
 Met een schokkende onthulling bevestigt het paleis dat een van de koninklijke prinses met een prostituee is getrouwd.
 En dan zie je haar.
 Ze heeft op straat geleefd.
 Ze moet afrekenen met een berg onbetaalde schulden waardoor ze dakloos is.
 Ze is vies, ze is hongerig en dorstig.
 Er is helemaal niets aantrekkelijks aan haar.

En dan draaien de camera's naar een interview met de prins zelf.
En hij zegt: 'Ik heb haar altijd liefgehad. Ik hield van haar vanaf het allereerste begin.
En ik zal haar blijven liefhebben, ongeacht wie ze is en wat ze heeft gedaan. Niets zal ons scheiden.'

En dan draaien de camera's naar het publiek.
Ze vragen de mensen wat ze ervan denken.
En er is opschudding.
Hoe is het mogelijk dat deze vrouw zijn vrouw is geworden?
Hoe zou ze ooit koningin kunnen zijn na alles wat ze heeft gedaan?
Het is een schande voor de hele koninklijke familie, niet alleen voor de prins!
En natuurlijk, in zekere zin hebben ze gelijk.
Want om met haar te trouwen, moet de prins de schaamte aanvaarden die met haar is verbonden.
Hij moet bereid zijn met haar om te gaan, zich aan haar binden, worden samengevoegd met haar, de schulden betalen die ze niet kan betalen.
Hij moet een enorme prijs betalen.
Maar dat is slechts een kleine afspiegeling van wat Jezus Christus voor Zijn volk heeft gedaan. Voor mensen zoals jij en ik.
God zegt dat Hij Zijn volk koos vóór de schepping van de wereld.
Hij hield oprecht van hen en Hij hield nooit op van hen te houden, zelfs wanneer zij Hem verraadden toen zij andere goden volgden.
Aan het kruis heeft Jezus Christus Zich verenigd met ons, Zich verbonden aan ons, betaalde Hij de schulden die we onmogelijk kunnen betalen.
Hij nam onze schaamte en schande op Zich.
Hij betaalde een grote prijs.
En niet alleen schande, maar ook straf.
Alle straf die we verdienen voor het afdwalen van God, op zoek naar gebroken drinkbakken voor vervulling.
Hij nam gewillig die straf op Zich aan het kruis, voor ons zodat wij met Hem konden worden verenigd en in Hem worden vervuld, voor altijd.
Begrijp je hoeveel Hij van je houdt en hoeveel die liefde Hem kostte?
Stel je het einde van dat nieuws voor, de camera gaat terug naar de prins.
En hij kijkt recht in de lens.
Hij zegt: 'Ik weet precies wie ze is. Ik weet precies wat ze heeft gedaan. Maar ik ben de toekomstige koning. Ik trouw met wie ik kies om te trouwen. En wat ze dan ook is geweest, haar status veranderde voorgoed toen ik met haar trouwde. Wat ze ook gedaan heeft, zij is verwelkomd in mijn familie. Alles wat ik heb is nu van haar. Ik behoor haar toe en zij behoort mij toe. En ze zal nooit meer enig gebrek lijden.'

Aan het einde van zijn evangelie registreert Johannes wat Jezus zei vlak voor Zijn dood aan het kruis.
Jezus riep aan het kruis: 'Ik heb dorst.'
De bron van levend water zelf was dorstig zodat wij nooit meer dorst hoeven te hebben.

AFLEVERING 6

DE GOD DIE LEVEN GEEFT

Iedereen gaat dood.

En de meesten van ons sterven meer dan eenmaal.

Je adoreert macht en elke keer als je gepasseerd wordt, vreet dat aan je als kanker.

Je adoreert erkenning en elke keer als iemand je negeert of het niet met je eens is, voelt dat als een mes door je hart.

Je adoreert comfort en ieder beslag op je vrije tijd voelt alsof je het leven wordt afgenomen.

Je adoreert controle en als de dingen niet op jouw manier gaan, maakt dat je zo boos dat je wilt sterven.

Wat zou, als het je werd afgenomen, jou het gevoel geven dat je leven niet meer de moeite waard is?

De romanschrijver David Foster Wallace zei: 'Adoreer je eigen lichaam en schoonheid en seksuele allure en je zult je altijd lelijk voelen en als de tijd en de leeftijd zich beginnen af te tekenen, zul je een miljoen doden sterven voordat ze je uiteindelijk onder de grond planten.'

Ken je dat gevoel?

Weet je, je tuurt in de spiegel en elke nieuwe rimpel die verschijnt, elke nieuwe verzakking en wallen lijken gewoon verwoestend.

Ach wat, het is slechts je badkamerspiegel.

Maar zodra je hem vraagt wie de mooiste van het land is, krijgt hij de macht over leven en dood voor je.

Vermogen. Erkenning. Comfort. Controle.

Misschien geven deze 'kleine goden' ons het gevoel dat we leven, eventjes, als we het gevoel hebben dat we voldoen.

Maar als we tekort komen, als we niet voldoen, voelt het als de dood.

En dat is geen illusie.

Want uiteindelijk, na alle kleine sterfgevallen die we lijden, weten we wat ons te wachten staat achter de coulissen: een daadwerkelijke dood, letterlijk en onvermijdelijk.

De brief aan de Romeinen in de Bijbel legt uit waarom.

Die zegt: 'Het loon van de zonde is de dood.'

Met andere woorden: omdat we hebben geleefd voor dingen buiten God om, is de dood onze beloning, is de dood onze betaling.

Wij verdienen Gods oordeel omdat we Hem afwijzen ten gunste van levenloze dingen en uiteindelijk krijgen we de enige beloning die levenloze dingen te bieden hebben.

En als we de dood zelf onder ogen zien dan is dat het moment dat onze ogen geopend worden en we zien hoe dood en nutteloos onze goden werkelijk zijn.

De dingen waarnaar we kijken, wanneer we problemen hebben of in nood zijn, hoe effectief zijn ze echt?

Ik bedoel, wat heb je aan macht, erkenning, comfort, of controle als je in een ziekenhuisbed ligt, en bijna geen adem kunt halen?

Mijn eerste echte ontmoeting met de dood van dichtbij was in 2001, in een hospice in Engeland, toen ik mijn moeder zag sterven aan maagkanker.

Ze stierf op 64-jarige leeftijd, op 15 september 2001.

En vier dagen daarvoor was natuurlijk 9/11.

En ik herinner me dat er een kleine, flikkerende TV was aan het voeteneind van haar bed.

Ik zat daar dus naast haar, kijkend in ongeloof hoe de Twin Towers tot stof veranderden vlak voor mijn ogen.

En toen, direct links van mij, terwijl ik probeerde me aan haar vast te houden, keerde mijn eigen moeder weer tot stof, net als daar.

En ik weet, dit is een cliché, ik schaam me bijna om het te zeggen.

Maar niemand leeft voor altijd, zelfs niet degene van wie je het meest houdt.

En zelfs niet degenen die het meest van jou houden, niet de jongeren, de rijken, en de machtigen, de mannen en vrouwen die wakker werden zoals altijd, die dinsdagochtend om te gaan werken in New York en geen idee hadden dat hun leven tegen lunchtijd voorbij zou zijn.

Deze dode goden waarvoor we leven, ze beloven ons echt leven, echt geluk.

Maar uiteindelijk blijkt de belofte een leugen, omdat de goden ons niet kunnen verlossen van de dood.

En dat is de ultieme toets, de toets van de vraag of de door ons gekozen god de moeite waard is.

Heeft Hij een antwoord op de dood?

De evangeliën vertellen ons dat Jezus Christus werd gemarteld en vervolgens gedood aan een kruis, in het volle zicht van de inwoners van Jeruzalem.

En toen werd Zijn lichaam neergehaald, en gezalfd met specerijen.

Het werd gewikkeld in linnen doeken en vervolgens begraven in een graf.

En een van de ooggetuigen van Zijn dood riep naar het kruis.

Hij zei: 'Anderen heeft Hij verlost, laat Hij nu Zichzelf verlossen, als Hij de Christus is, de Uitverkorene van God.'

Maar Jezus kwam niet naar beneden van het kruis.

Hij is gestorven.

En ze staken een speer diep in Zijn zij, gewoon voor de zekerheid.

Een Romeinse beul en expert verklaarde Hem dood.

Hij werd begraven in een graf.

Hadden de religieuze leiders dan gelijk?

Ik bedoel, als iemand zelf de dood niet kan overwinnen hoe kan hij het leven bieden aan iemand anders?

Maar het historische verslag eindigt daar niet omdat Jezus daar niet eindigt.

Het overweldigende getuigenis van de evangeliën en de rest van het Nieuwe Testament, en de explosieve groei van degenen die in Jezus geloofden, is dat de dood Hem niet kon houden.

De christelijke kerken, die we overal om ons heen zien vandaag de dag, zouden niet bestaan, als er niet deze ene historische werkelijkheid was.

In de veertig dagen na Zijn dood en begrafenis verscheen Jezus fysiek, niet alleen aan Zijn directe discipelen, maar aan honderden mensen.

Hij sprak met hen. Ging met hen om. Hij at zelfs met hen.

Dit was geen spook, geen hallucinatie.

Hij was fysiek. Hij was echt.

Hij was voelbaar en tastbaar.

Hij leefde.

1 Korintiërs hoofdstuk 15 zegt: 'dat Hij begraven is, en Hij opgewekt is op de derde dag, overeenkomstig de Schriften, en dat Hij verschenen is aan Kefas, daarna aan de twaalf.

Daarna is Hij verschenen aan meer dan 500 broeders tegelijk van wie de meesten nu nog in leven zijn.'

Met andere woorden: ga met hen praten. Ze zullen bevestigen wat Ik zeg.

'Daarna is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen. En als laatste van allen is Hij ook aan mij verschenen.'

Die woorden werden geschreven door een man genaamd Paulus.

Paulus was een enorm gerespecteerde religieuze leider die toezicht hield op de executie van christenen.

Maar toen werd zijn leven volledig op z'n kop gezet omdat iemand die hij dood waande hem tot staan bracht.

Jezus sprak hem aan en zei dat hij de stad in moest gaan waar hem zou worden verteld wat te doen.

Paulus werd als de mensen die hij eerder had vervolgd.

De rest van zijn leven zou hij de dood riskeren omdat hij had ingezien dat Jezus de dood had overwonnen.

Uiteindelijk werd Paulus ter dood gebracht omdat hij erin bleef volharden dat Jezus leefde.

Zou je vrijwillig je leven opgeven omwille van iets waarvan je niet absoluut zeker was?

Dat heeft geen zin, tenzij deze eerste christenen er absoluut van overtuigd waren dat Jezus zeker, fysiek leefde... en dat Hij ze het soort leven had gegeven dat niet kon worden beëindigd, ook niet door openbare executie aan een Romeins kruis.

Paulus zei: 'Wij weten immers dat Hij Die de Heere Jezus opgewekt heeft, ook ons zal opwekken door Jezus.'

Wat Paulus' verhaal laat zien is dat de opstanding niet alleen over het leven na de dood gaat.

Het verandert ook het leven vóór de dood.

Tegen onze wroeging over dingen die we verkeerd hebben gedaan, zelfs de ergst denkbare dingen, zegt de opstanding: Alles werd door Jezus aan het kruis betaald, en die prijs is geaccepteerd.

Tegen al onze spijt, zegt de opstanding: Je beste dagen heb je nog vóór je.

Tegen onze angsten, zegt de opstanding: Weet je, niet eens het ergste dat je kan overkomen, zelfs de dood niet, kan je scheiden van het leven dat je nu hebt in Jezus.

Tegen ons verlies van een baan of het lijden onder financiële problemen,

zegt de opstanding: Vergeet niet dat je nu het eeuwige leven hebt.

Dat is een schat die jou nooit kan worden afgenomen.

Of tegen ons gepieker over zoveel mogelijk geld of aandacht, of plezier vergaren in het hier en nu, zegt de opstanding: Je hoeft niet te leven alsof 'je maar één keer leeft', koortsachtig te proberen alle dingen te doen die op jouw verlanglijstje staan.

Je kunt je leven weggeven ter wille van anderen en je zult nog steeds duizend levens genieten in het toekomstige leven.

En tegen onze angsten voor de badkamerspiegel over het ouder worden, zegt de opstanding: Je bent een dag dichterbij een verheerlijkt, onvergankelijk lichaam, beter dan wat je kunt bedenken.

Als jij je vertrouwen in Christus stelt, ga je waar Hij al is gegaan.

Je zult zegevieren over de dood omdat die niet in staat zal zijn je vast te houden.

Jouw lichaam zal worden opgewekt, verrassend nieuw en krachtig.

En daarmee houdt het nog niet op.

De levende God brengt niet alleen leven in onze dode lichamen.

Hij zal leven brengen aan de hele vergankelijke wereld.

Deze wereld waarin we nu leven zal nieuw worden gemaakt, goed gemaakt, perfect gemaakt, een nieuwe schepping gevuld met nieuwe schepselen.

Het is alsof de opstanding van Jezus iets is als een filmtrailer, een voorproefje, het eerste zichtbare teken van deze komende werkelijkheid.

Het is als de eerste zonnestraal aan de horizon waaruit blijkt dat de dag spoedig komt en niet kan worden gestopt.

In 1 Tessalonicenzen 1, prijst Paulus hen die 'zich van de afgoden tot God hebben bekeerd', 'en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt. Namelijk Jezus, die ons verlost van de komende toorn.'

Dit leidt dus tot een vraag van leven of dood.

Als het aanbidden van afgoden tot de dood leidt en Gods toorn afroept, hoe kunnen we er dan mee stoppen?

We kunnen niet plots ophouden met aanbidden, want als mens, zijn we gemaakt om te aanbidden.

We kunnen niet plots ophouden met aanbidden zoals we niet kunnen stoppen met eten of met ademen.

Onze afgoden kunnen we alleen doden als we iets anders méér lief hebben.

We moeten dus de schoonheid van Christus zo helder zien dat die onze liefde voor andere goden vervangt, zodat ze hun greep op ons verliezen.

Jezus moet meer begerenswaardig voor je worden, aantrekkelijker voor je worden dan jouw afgod.

Je moet begrijpen dat Hij Zijn vrijheid opgaf zodat jij vrij kunt zijn.

Hij werd dorstig zodat jij verzadigd kunt worden.

Hij gaf Zijn leven zodat jij eeuwig kunt leven.

De eeuwige Zoon van God is voor eens en altijd vlees geworden, nam voor eens en altijd jouw plaats in en nam voor eens en altijd je pijn in Zijn lijden aan het kruis, de hel die wij verdienen, zodat wij dat niet hoeven ondergaan.

Als je ziet wat het voor Hem betekent, niet alleen voor jou te sterven, maar echt de dood te verslân voor jou, dan raakt dat je hart zoals niets anders dat kan.

Het verdringt de afgoden omdat je je realiseert dat er geen andere god is die dit voor jou heeft gedaan.

Geen andere god zou dit voor jou kunnen doen.

Andere goden zouden ons het eeuwige leven beloven.

Maar in de geschiedenis heeft er slechts één bewezen dat Zijn belofte kan worden vertrouwd.

Weet je, het ergste gevoel dat ik ken, is wakker worden en beseffen dat ik iets heb verloren en het nooit meer terug kan krijgen: een periode in mijn leven, een relatie, een moeder. Maar de belofte van de opstanding is niet alleen maar dat ik zal worden getroost in deze verliezen.

De Bijbel zegt iets veel wonderlijkers.

Luister maar.

Er staat: 'Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een alles overtreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg.'

Dat betekent dat ons ergste verdriet, de dingen die we, als we terugkijken, het meest betreuren, juist de dingen zijn die onze toekomstige opstanding zo glorieus zullen maken. En het zal zo glorieus zijn dat we vrolijk onze slechtste ervaringen zullen beschrijven als 'licht en van korte duur' in vergelijking daarmee.

Als je vertrouwt op Jezus, dan zal niet één traan in dit leven vergeefs zijn.

Elke traan was je aan het voorbereiden om nog meer en beter van de toekomstige opstanding te genieten.

Ja, iedereen sterft.

En de meesten van ons sterven meer dan één keer.

Want als we van dode goden houden, zoals macht, erkenning, comfort en controle, zullen we duizend doden sterven voordat we eigenlijk sterven.

Maar als je van de levende God houdt, de enige die de dood heeft overwonnen, dan zul je echt leven, na de dood en ook vóór de dood.

AFLEVERING 7

DE GOD VAN VREUGDE

Wat is het mooiste cadeau dat God je zou kunnen geven?

In 2014 stelde een groep kunstenaars en muzikanten in Engeland aan duizenden mensen één vraag en maakten op basis van de antwoorden een show.

De vraag was: Wat is jouw mooiste herinnering?

De reacties kwamen binnen.

Het was vaak de eerste date, de eerste dans, de eerste liefde, herinneringen aan bruiloften en geboortes, herinneringen aan vakanties, de gezichten van verloren dierbaren.

En terwijl ze deze herinneringen van geluk verzamelden, vielen hun drie dingen op.

De eerste was dat minder dan 1% van de mooie herinneringen iets te maken had met materiële zaken, met spullen die konden worden gekocht.

Ten tweede, de herinneringen gingen bijna altijd over relaties van één of andere soort, familie of vrienden of geliefden.

En zij ontdekten het derde ding toen ze alle mooie herinneringen in een computer hadden ingevoerd.

Het woord dat het vaakst voorkwam was het woord 'thuis'.

De directeur zei dat de shows een soort kruising tussen een bruiloft en een dodenwake werden.

Het was een feest vermengd met verdriet want het waren HERINNERINGEN van geluk.

Het geluk was verdwenen.

Het was niet gebleven.

Wat overbleef was een verlangen naar een relatie en een verlangen naar thuis.

Waarom nu hebben we deze verlangens?

De auteur CS Lewis zei: 'Als ik in mezelf verlangens vind waar niets in deze wereld aan kan voldoen dan is de enige logische verklaring dat ik voor een andere wereld gemaakt ben.'

Dat zijn wij ook.

Bekijk Openbaring hoofdstuk 21 en 22, en je zult een prachtig inblik zien van de wereld waarvoor je bent gemaakt, dat is waarom onze aardse huizen en onze aardse relaties ons nooit volledig bevredigen, zelfs niet de mooiste.

De Bijbel noemt het: een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, het koninkrijk van de hemel of gewoon: de hemel - een universum van volmaakte vreugde, volmaakt geluk, volmaakte liefde.

Het is een wereld waarin we, zowel het ultieme thuis ervaren, als de ultieme relatie waarnaar we ons hele leven diep van binnen hebben verlangd.

Denk je eens in. Wat is het dat thuis zo prettig maakt?

Comfort? Acceptatie? Verkwikking? Rust?

Samenzijn met degenen die we liefhebben?

Bescherming tegen alles wat die dingen bedreigt?

Dat is het bijbelse beeld van de hemel.

Al het lijden, afwijzing, uitbuiting en eenzaamheid dat heeft afgedaan, is weg.

Al het verdriet is voorbij.

Alles dat in Genesis 3 gebeurde, is ongedaan gemaakt.

De vuilnis wordt weggedaan, de glorie hersteld.

Maar de aarde wordt niet afgeschreven en vervangen door iets heel anders.

De aarde wordt vernieuwd, genezen, hersteld; vol mensen die zelf zijn vernieuwd, genezen, hersteld.

Een nieuwe schepping vol nieuwe schepselen, net zo reëel en fysiek als deze schepping, maar zonder pijn, zonder verdriet, zonder onrecht of onbeantwoorde liefde, of wreedheid, of concentratiekampen, of ziekenhuizen, of lijkwagens, of scheiding.

Het is een nieuwe schepping die alles wat mooi en vrolijk is in dit leven uitvergroot tot in het oneindige; net als een boek waarin elk nieuw hoofdstuk, elke nieuwe pagina nog mooier is dan de vorige.

De hemel is niet alleen een thuis, het huis waarnaar we ons hele leven hebben verlangd.

Het is ook de relatie waarnaar we verlangden.

Lees Openbaring 21 en 22 en je zult zien dat in het kloppende hart van de hemel een bruiloft is.

Het liefdesverhaal dat in Genesis 1 begon bereikt zijn climax.

De belofte die God aan Abraham deed een groep mensen voor Zichzelf verzamelt: multi-etnisch, multi-raciaal, uit alle verschillende sociale klassen en achtergronden, uit elk tijdperk van de geschiedenis zien we hier vervuld worden, eindelijk vervuld. 'Toen zag ik de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem uit de hemel neerdalen bij God vandaan.

Ze was als een bruid die zich mooi heeft gemaakt voor haar man.'

De heilige stad is Gods volk, een bruid perfect voorbereid voor haar man.

Na de verschrikkelijke eeuwen waarin ze tragisch haar hart weggaf aan andere geliefden, al het geestelijke overspel en de afgoderij, is ze gereinigd, mooi gemaakt, en in de armen van de bruidegom genomen.

En wie is de bruidegom, de aanstaande man?

Nou, het antwoord komt een paar verzen verderop.

Hij is 'het Lam'.

Het Lam trouwt met de heilige stad, Jeruzalem.

Dat is een vrij ongewone bruiloft, nietwaar?

Ik heb enkele geweldige bruiloften meegemaakt door de jaren heen, maar hier hebben we een stad in het roerige Midden-Oosten, getrouwd met een boerderijdier.

Nogal ongewoon, zelfs voor bijbelse begrippen.

Maar dit wijst terug naar het Pascha.

Toen Gods volk werd bevrijd uit de slavernij in Egypte en het bloed van een lam werd gesmeerd langs de deurposten zodat ze aan Gods rechtmatige oordeel konden ontsnappen en vrij werden.

Toen God het teken van het bloed zag, passeerde Hij hen.

Het lam stierf zodat zij niet hoefden te sterven.

Dat was een heenwijzing naar een oneindig veel grotere bevrijding, mogelijk gemaakt door een oneindig veel groter lam.

En 1500 jaar later kwam Jezus Christus, het lam van God, nam de zonden van de wereld weg en vergoot Zijn bloed aan een kruis.

Voor al onze zonden, al onze liefde voor dingen die geschapen waren en niet voor onze liefdevolle Schepper, nam Hij de straf op Zich.

Het lam stierf zodat wij niet hoefden te sterven.

Zowel het thuis als de relatie waarnaar we ons hele leven hebben verlangd staan volledig voor ons open.

Maar alleen omdat het lam van God, Jezus Christus in onze plaats stierf aan het kruis.

Zoals bij elke uitnodiging voor een bruiloft worden velen uitgenodigd, maar niet iedereen komt om veel verschillende redenen.

Dat betekent, zoals de Bijbel het duidelijk maakt, dat niet iedereen is inbegrepen.

Als de hemel de hemel moet zijn, moeten alle kwaad en onrecht en misstanden worden buiten gehouden.

Dat is de reden waarom Jezus, twee maal in deze twee hoofdstukken, verwijst naar hen die buitengesloten zijn van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde vanwege hun afgoderij, zij die hun leven hebben gegeven om iets of iemand anders dan Jezus te aanbidden.

Ach, zeggen we, kom op - Jezus is de enige manier om binnen te komen?

Dat is kwetsend om zo exclusief, zo kleingeestig te zijn.

Niemand zou moeten zeggen dat alleen het geloof in Jezus ons bij God kan brengen.

Maar hoe zou er een andere weg naar God zijn, als we naar de entreekosten kijken?

Als er een andere manier zou zijn waarom zou de Zoon van God moeten betalen met Zijn dood en Zijn bloed voor ons geestelijke overspel?

Zo serieus is het.

Alleen het kruis is in staat daarvoor te betalen.

Het lam, de bruidegom, Jezus Zelf, Hij stierf nu juist zodat wij niet hoeven te sterven.

Hij nam de straf die wij verdienen zodat wij die niet hoeven te ondergaan.

Zullen wij de uitnodiging voor de bruiloft accepteren?

Jezus reikt haar ons hier aan.

Hij wil niets liever dan dat jij binnengaat in de vreugde die in God Zelf bestaat.

Toen de Franse wetenschapper Blaise Pascal op 39-jarige leeftijd overleed, werd een klein stukje perkament gevonden, genaaid in de voering van zijn jas.

Het was zijn handgeschreven relaas over het precieze moment waarop hij, op de leeftijd van 31 jaar, een geluk had ervaren, anders dan alles wat hij eerder had gekend.

'1654, maandag 23 november. Vanaf ongeveer half elf 's avonds tot ongeveer een half uur na middernacht... VUUR.

De God van Abraham, de God van Isaak, de God van Jakob, niet die van filosofen, noch van de geleerden.

Zekerheid. Innige vreugde. Vrede.

God van Jezus Christus, mijn God en jouw God.

Los zijn van de wereld en van alles, behalve God.

Vreugde, vreugde, vreugde. Tranen van vreugde.'

Wat gebeurde hier met Pascal?

Terwijl hij zijn Bijbel las, had hij een ontmoeting met Jezus Zelf de God van vreugde.

Hij ervoer slechts een klein voorproefje van wat de hemel moet zijn.

Los van de wereld met al zijn afgoden.

En in plaats daarvan: vreugde.

Als we in het hart van God konden kijken, zouden we zuivere, altijd stromende, oneindige vreugde zien.

De Vader houdt met vreugde van Zijn Zoon.

De Zoon houdt vreugdevol van Zijn Vader en dient Hem.

De Geest maakt vreugdevol deel uit van de Vader en de Zoon.

Elke persoon van deze Drie-eenheid, gericht op anderen, Zelf gevend, Zich royaal uitgietend, ter wille van de ander, belangeloos.

Het is een niet te onderdrukken, overvloeiende, stromende waterbron.

Daarom staat hier in het laatste hoofdstuk van de Bijbel: 'En laat hij die dorst heeft, komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets.'

Iedereen die deze vreugde, de vreugde in het hart van God, proeft, zal nooit meer gebrek ervaren aan wat dan ook.

Volle vrede. Volledige rust.

Compleet geluk...

Dat is het hart van deze God: Vader, Zoon en Geest.

En Hij nodigt jou en mij uit om erin te delen, ervan te drinken.

Zie je hoe overweldigend dit is?

Geen andere god is als deze God.

Dat betekent dat het grootste geschenk dat God je ooit zou kunnen geven, Zichzelf is.

En dat is wat Hij doet, door Zijn Zoon Jezus.

Wat de hemel de hemel maakt, is niets minder dan verenigd te zijn met God.

Daarom wordt de hemel beschreven als een plek van een volmaakte, niet te breken relatie met Hem.

'Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.

En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.'

Ik herinner me hoe ik me voelde toen ik als kind mijn ouders kwijtraakte op een grote kermis met 20.000 mensen.

De paniek die ik voelde, de vreselijke angst, de verschrikkelijke gedachte dat ik ze misschien nooit terug zou zien.

Als vijfjarige voelde ik de tranen in mijn ogen branden en mijn hart brak.

Zou ik ze dan nooit meer zien?

Maar mijn ouders zochten mij en zochten mi... en toen zag ik ze plotseling in de menigte.

En mijn moeder rende naar me toe en nam me in haar armen.

En het voelde alsof ik nog nooit zo veel van ze had gehouden als op dat moment.

Het voelde alsof mijn hart zou barsten van pure vreugde en opluchting.

Nou, dat is niets meer dan een glimp van hoe de hemel zal zijn.

De lijdensweg van het gescheiden zijn van je Vader zal de hereniging des te zoeter maken.

Op dat moment zal je liefde voor Hem groter zijn dan jij je ooit had kunnen voorstellen, groter dan het zou hebben gevoeld als je nog nooit van elkaar gescheiden was geweest.

En Zijn liefde voor jou, die Hij liet zien toen Hij Zijn Zoon stuurde om jou te zoeken en te vinden, zal worden gezien zoals die is: de grootste liefde die je ooit hebt gekend en de grootste vreugde die je ooit hebt meegemaakt.

In zekere zin is de hele geschiedenis 'het lange, afschuwelijke verhaal van de mens die iets probeert te vinden – buiten God om – dat hem gelukkig zal maken.'

We zoeken het in seks en relaties, carrière, onze huizen, onze gezondheid, onze sport, onze vakanties om ons volledig te bevredigen.

We laten ons te makkelijk tevredenstellen.

Zelfs het allerbeste daarvan is niet in staat om het gewicht te dragen dat wij eraan toekennen.

Wanneer we dat beseffen, zijn we vrij om ervan te genieten voor wat het is, en niets meer.

Dat betekent dat we onze geliefden niet zullen belasten met onrealistische verwachtingen dat ze het gat kunnen vullen binnenin ons.

Het is om wanhopig van te worden wanneer mensen dat proberen te doen.

Het betekent dat we niet mogen verwachten dat ons beroep, of onze prestaties, of ons uiterlijk ons zal redden.

We mogen niet verwachten dat ons geld onze redder zal zijn.

We werden geschapen voor een andere wereld, één die nooit eindigt.

En daar zullen onze diepste verlangens volledig en definitief vervuld worden in Hem die ons rusteloos maakt totdat ons hart rust vindt in Hem.

Laat me je een vraag stellen.

Is het deze God voor wie jij leeft?

Zo niet, voor welke god leef je dan?

Heeft die jou geschapen? Zorgt hij voor je? Kun je hem vertrouwen?

Doet hij grote beloftes om je vervolgens weer teleur te stellen?

Hoe voel jij je als hij je in de steek laat?

Geeft hij je een gevoel van vrijheid of voel jij je als een slaaf?

Geeft hij je vervulling? Leeft hij zoals Jezus leeft?

Heeft hij lief zoals Jezus liefheeft? Heeft hij zijn leven gegeven voor jou?

Heeft hij een antwoord op de dood en heeft hij bewezen dat hij beloftes kan nakomen?

Wat voor toekomst biedt hij jou?

Is jouw god net zo goed als deze God die Zichzelf heeft getoond?

Openbaring hoofdstuk 22 doet een belofte aan iedereen die van Jezus houdt.

Er staat dat in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde 'ze Zijn aangezicht zullen zien.'

Hoeveel van ons werden achtervolgd door de gezichten van hen die we liefhadden, van hen die we hebben verloren, van hen die we hebben moeten laten gaan.

Gezichten van hen, die ondanks alles, ons geen liefde terug konden geven,

van hen die ons werden afgenomen door de tijd, door omstandigheden of de dood.

Maar er is een gezicht in de hemel dat de pijn van ieder gebroken hart zal wegnemen.

En de Bijbel belooft dat Zijn volk, Zijn bruid, dat gezicht zal zien.

Op het moment dat je het ziet dan weet je dat je je ware thuis hebt bereikt.

Op het moment dat je het ziet weet je dat je naar DIT gezicht op zoek bent geweest, in elk gezicht dat je ooit hebt liefgehad.

Het beste cadeau dat God je kan geven is Zichzelf.